

tilstaa en vedvarende Udsørselspræmie, saa vilde næppe ret Mange i denne Sal slutte sig til den Tanke, og jeg heller ikke. Noget anderledes staa vi jo ganske vist, naar det kun er midlertidigt, at en saadan Præmie betales; men jeg tror, det vilde være rigtigt, at man saa gjør sig ganske klart, at det, man egentlig gjør ved at vedtage en saadan Bestemmelse, er, at man hyer en Hjælp til en dansk Industri, som man direkte og indirekte tillægger en stor Betydning, en Hjælp i et Dieblit, hvor det er os bekendt, at denne Industri befinder sig under saa trykkede Vilkaar, at der endogmaa kan være Fare for at maatte standse den. Jeg mener, det er bedst, at man ser Sagen, som den er; og det er efter min Opfattelse Forholdet, rent, klart og simpelt. Men jeg vil dog tillade mig at bemærke, at tager man det paa den Maade, altsaa som en ligefrem Støtte, man hyer en saadan betydelig Industri paa Grund af Dieblittets Tryk, ser jeg ikke, med hvilken Føie man kan forlange, at den skal strække sig over et længere Naremaal. Det, som ganske særlig trykker Sukkerfabrikationen i hele Verden og selvfølgelig ogsaa her, er Sukkerpriserens uforordentlig store Fald, hidrørende fra, at Produktionen har været større end Efterspørgselen. Det er den almindelige Grund til, at Prisen falder. Men det er jo aabenbart et Forhold, som hurtigt kan forandre sig. Jeg vil altsaa mod Mindretallets Væbningssforslag sige, at skjøndt jeg ubetinget vil modsætte mig, at man kommer ind paa dette for os helt Nye at fremhjælpe en Industri ved en Udsørselspræmie, vil jeg ikke vægre mig ved at gaa ind paa, at der under de nuværende Forhold hdes en dieblittelig Støtte til Sukkerproduktionen her i Landet; det mener jeg er forsvareligt ikke blot af Hensyn til de store Kapitaler, der ere bundne i denne Industri, og som vilde være tilnærmelsesvis værdiløse, dersom denne Industri skal ophøre — thi vil ikke ret, hvad disse store Fabrikbygninger osv., som ere strøede omkring i Landet, egentlig skulde tjene til, naar de ikke mere kunde tjene til Sukkerfabrikationen — altsaa ikke blot af Hensyn til denne Industris Betydning i det Omfang den allerede har faaet, men det er ganske særlig af Hensyn til den Tilbagevirkning, det vilde have paa Landbruget, dersom denne Industri skulde standse, at jeg vil kunne gaa ind paa, at man ad denne indirekte Vej hyer en ligefrem Hjælp til Sukkerindustrien. At det i Virkeligheden er en Hjælp dertil, det tror jeg, at det er det Bedste, man kommer paa det Nene med. Jeg begyndte med at udtale min Glæde over denne Gang at være i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal om

det ellers saa vanskelige Spørgsmaal om Kompensation. Jeg behøver altsaa til min Ubefaling for at hde den i Lovforslaget anførte Støtte for Suffertilvirkningen her i Landet kun at føie dette, at Kompensationen for den forøgede Udgift for Statskassen jo vil være overmaade let at finde, naar man blot har Villien dertil. Ligesaa let, som det var at finde paa, at man kunde gaa fra 17 og en Brøkøre pr. Pot ren Brændevin til 18 Øre for at blive af med den udgaaende Skibsafgift, ligesaa let er det at gaa fra 18 til 19 Øre eller hvilket Tal, der maatte være passende, for at faae denne Kompensation frem. Veien er den samme; naar man kun har Villien til at betræde den, saa gaar det overmaade let. Heller ikke er det den eneste Maade, hvorpaa det kan ske. Et æret Medlem her i Salen antydede i det Mindste i Gaar en anden Maade, og det var, om jeg forstod ham ret, at han vilde for sit Vedkommende foretrække, at man beholdt Lovforslagets fulde Begunstigelse for Sukkeret, og saa ventede med Skibsafgiftens Ophævelse. Det er ogsaa en Maade; Summerne balancere jo omtrent med hinanden. Det maa endelig ikke forståas saaledes, at jeg gjerne vilde opgive mit Forslag om, at den udgaaende Skibsafgift ophævedes, fordi jeg anser det for at være et Forslag af nogen Betydning for Landbrugets Export, men det er kun for at angibe ogsaa en anden Vej, hvorpaa den finansielle Balance kan naaes. Men der er endnu en Vej, som jeg ganske særlig vil anbefale, det er, at man beholdt mit Forslags § 1 om Maistolden, dermed vare vi over Vanskeligheden, og tillige var Landstinget hjulpet derved, at vi fik Maistolden. Thi jeg kan paa ingen Maade slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse om, at en Maistold vilde være til Skade og ikke til Gavn for Landbruget, efter at man havde vedtaget denne nye Lov om Bestatningen af Brændevinsbrændingen. Jeg skal da først bemærke, at det forekommer mig at være ganske klart, at naar man besværer Udsørselen for en betværlig Konkurrent, saa maa man nødvendig gavne dem, som hidtil have konkurreret med ham. Med andre Ord, naar dette det billigste fremmede Korns Udgang her til Landet bliver besværet, saa maa det være til Gavn for dem, der paa vort Marked hidtil have konkurreret med Majs. Og hvem er det? Det er utvivlsomt vore egne Landbrugere. Naar man derimod vil indvende, hvad jeg forudsætter, at den ærede Ordfører vil gjøre, at det ogsaa er Landbrugerne, der forbruge Majs til Svinefodning, eller hvad det nu er, ja, saa vil jeg slet ikke modsige den ærede Ordfører dert,